Все залізло в кубельця, наїлось новин
і поснуло. Лиш я на сторожі один.

Ні, таки не один — списа лагодить стиха
наді мною на стелі стара комариха.

Стерво знає: для нападу — ліпше пітьма.
І маневрами володіє стома,

щоб мене надурити, перетворити
на родовище крови, щойно відкрите.

Промовляю молитву подяки. Свічу
задуваю, лягаю, зітхаю, мовчу.

Із глибин світотвору, розгорнутих вгору,
чути рівне дзижчання небесного хору.

Я занурююся в гіпнотичні сади.
Я зриваю плоди, бачу зблиски слюди.

А в цей час комариха помпує крівцю,
бензобаки наповнює живою міццю.

Я для неї — плантація наркоти,
чи пивниця "Каґору", чи м'ясо мети.

А вона — захмеліла упирка-коханка.
На світанку від неї — лиш цяточка-ранка.

Де поділась? Де травить добуту любов?
Незрівнянна, чи вернеться знов — пити кров?
15-31 серпня 1998 р. Львів